

Харуки Мураками:

„Писането е сън наяве“

Роден през 1949 г. в Киото, Харуки Мураками е най-значимият жив японски писател, постигнал международна слава и признат – от критика, медии и публика, като забележителен творец.

През 1973 г. се дипломира със специалност Сценични изкуства в литературния факултет на университет Васеда в Токио, по-късно става съдържател на джаз клуб в Шибоя.

Още първата му книга „Чуй как пее вятърът“ (1979) е отличена с престижна литературна награда.

Като студент взема участие в антивоенното движение и се обявява срещу войната във Виетнам. Прекарва три години в Гърция и Италия, след което се установява в Принстаун и в продължение на четири години преподава в местния университет.

През 1995 г., след земетресението в Кобе и атентата в токийското метро, решава да се завърне в Япония.

Стилът на Мураками омагьоса милиони читатели от всички географски ширини - заради универсалната тематика, ефектните полифонични сюжети, ониризма, изкусното съчетание на поезия и простота.

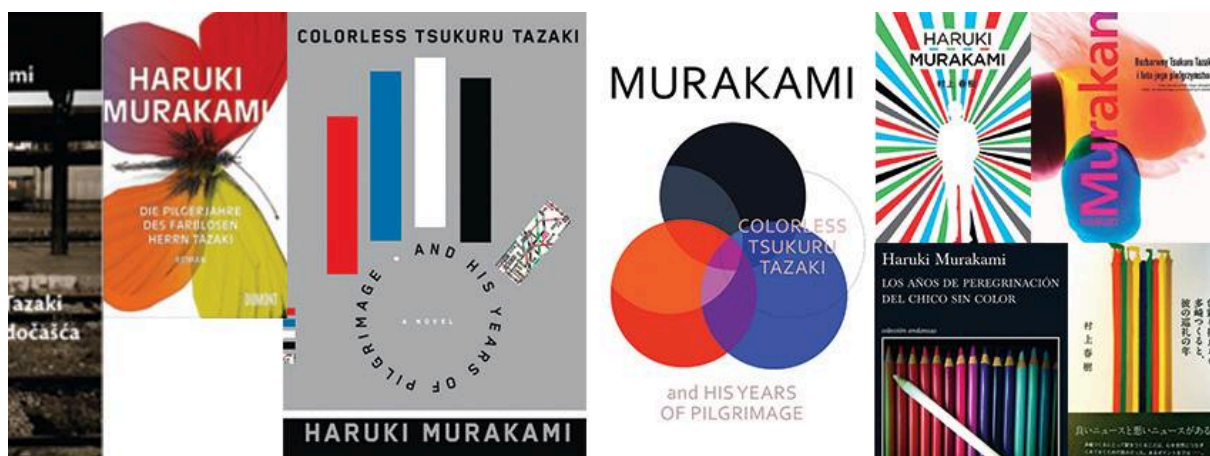

Каквото и да правим, ние все се разминаваме. Можем да се разберем, но обикновено разстоянието между нас остава. Разделяме се, продължаваме напред и заживяваме със съкровенияте спомени за нашите срещи. Но тези спомени ни сгриват и ни дават сила. Хубавите книги съществуват заради това.

/Харуки Мураками/

За миг Цукуру загуби дар слово. Какво искаше да каже този човек? Да помисля сам ли? Какво повече има да мисля? Ако се замисля още по-дълбоко, ще престана да съм себе си.

Сам писателят признава, че е повлиян не толкова от японските литературни кодове, колкото от попкултурата, която му е открила прозорец към света.

Литературата, подписана от Мураками, е хипнотичен калейдоскоп на идеи и мотиви: сред тях са пороците, разяждащи консуматорското общество, патологичната самота на „градския“ човек, nihilизмът, загубата на сетива за съкровениято, невротизмът на поколението, лишено от илюзиите си.

В романите му често се прокрадва темата за травмите на миналото, за съдбата на Япония в качеството ѝ на държава, излязла губеща от Втората световна война. Но ако трябва да идентифицираме „марката Мураками“, следва да открием преди всичко

оригиналните фабулни похвати, неподражаемото смесване на жанрове, крехкото балансиране между фантазия, сън и реалност...

Освен че пише, той превежда Чандлър, Фицджералд, Джон Ървинг и други големи американски автори. В творчеството му прозира влиянието на Кафка, Вонегът и Хесе.

„Безцветният Цукуру Тадзаки и неговите години на странстване“ излиза в България на 13 октомври 2014 г.!

Преводът от японски е дело на Дора Барова.

„Безцветният Цукуру Тадзаки и неговите години на странстване“ реализира феноменален успех. Една седмица след публикуването му в Япония от него са продадени един милион екземпляра.

Читателите очакват книгите му така, както поколения наред са се редили на опашки пред магазините за плочи, за да си купят поредния албум на Бийтълс или Боб Дилън.

Пати Смит

Тази книга може да се чете и от хора, които не познават света на Мураками. Има прозрения, изразени изключително елегантно, особено когато става дума за начина, по който двама души си влияят взаимно. Ню Йорк Тайм Бук Ревю

Хипнотичен и всепоглъщащ роман. Ентъртейнмънт Уикли

Очарованието на историите на Мураками до голяма степен се дължи на способността му да „имплантира“ сюрреалистични мотиви, научна фантастика и чистокръвна фантазия в иначе ултрареалистични, делнични наративи. Телеграф

Четох „Безцветният...“ лакомо, в същото време не исках да свършва. Шон О’Хаган, Гардиан

Шедьовър. Ел

Цукуру Тадзаки имал в училище четирима приятели. По една случайност в имената и на четиримата присъствали цветове. Двете момчета се казвали Акамацу (Червен бор) и Оуми (Синьо море), а момичетата Ширане (Бял корен) и Куроно (Черно поле). Само фамилното име на Тадзаки било лишено от цвят. Един ден приятелите му заявили, че никога повече не желаят да го виждат или да разговарят с него. И от този ден нататък Цукуру започва да се носи като обрулен лист през живота, неспособен на близки приятелства или отношения с когото и да било. Докато не среща Сара, дошла да му каже, че е време да проумее какво се е случило преди години.

„Сама по себе си смъртта не ме плаши. Наистина. Свидетел съм колко много некадърници и нищожества си отидоха от този свят. Щом тези типове успяха да го сторят, не е възможно аз да не мога.“

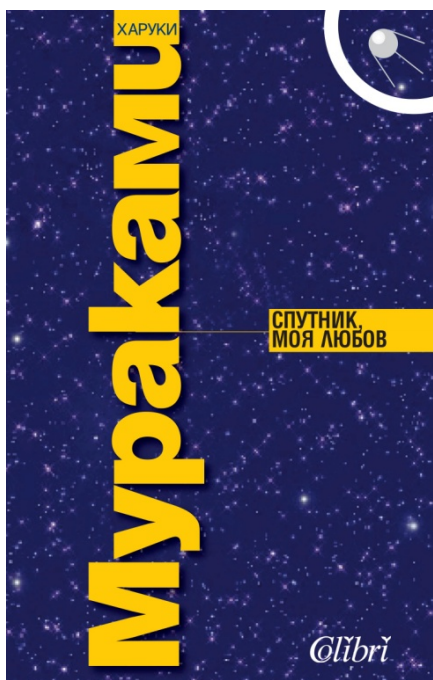
Българските читатели ще имат достъп и до новите издания на други емблематични заглавия на Мураками:

„Спутник, моя любов“, „Норвежка гора“ и „Кафка на плажа“

„Норвежка гора“ е роман, който умело маневрира между елегията, нихилизма и меланхолията, между всички нюанси от гамата на носталгията по завинаги загубеното, по вечния копнеж, който дори в своята невъзможност ни държи живи.

„Спутник, моя любов“ е деветият роман на Мураками. Това е историята на една триъгълна любов, чиято страстна и фатална хипотенуза е разтегната между две жени, а някак встрани от тях тупти учестено изоставеното сърце на един мъж, чиято сателитна любов е готова на всичко.

„Дори да си успял да скриееш умело спомените, дори да си ги заровил много надълбоко, не можеш да заличиш последствията от тях.“

Романът „Кафка на плажа“ (2002) носи на Мураками престижната литературна награда „Франц Кафка“ и се превръща в генератор на световна популярност. И макар това произведение да „стои“ някак необичайно на фона на цялата му кариера, то се

счита за първия му безапелационен шедьовър. Именно „Кafka на плажа“ бива лансиран смело от западните издателства и отприщва интереса към цялото творчество на писателя.

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Haruki Murakami

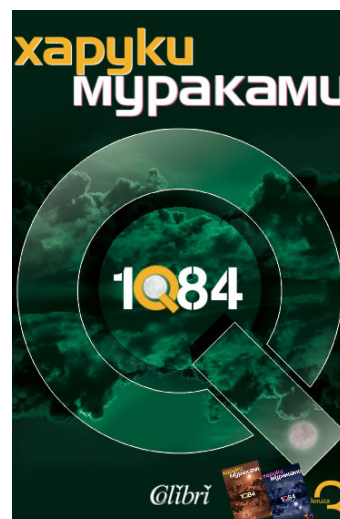
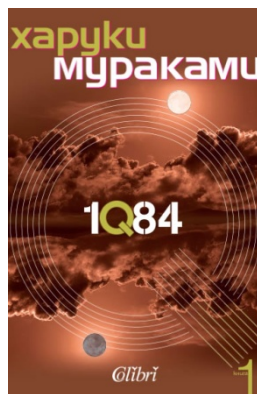
Kafka
on the Shore

'Spellbinding'
The Times
'Addictive'
Independent
'Wonderful'
Daily Mail

„1Q84“ е магнум опусът на Мураками. Според „Джапан Таймс“ романът може да се превърне в задължителна литература за всеки, който иска да има представа от съвременна японска култура. Сюжетът на „1Q84“ е продукт на необятна фантазия, но описанията на събитията са толкова естествени, че буквално поробват любопитството на читателя.

Наскоро Мураками обяви, че нова негова книга („Странната библиотека“) се превежда на английски език. Заглавието е издадено на японски още през 2008 г. Разказва се за момче, което е взето за заложник в библиотека от възрастен мъж.

Любопитни факти

- Мураками има в библиографията си книга със заглавие „Ънгърграунд” (1998), която представлява сборник с интервюта с жертви на атентатите с газ в токийското метро през 1995 г.
- Съпругата му Йоко е първият човек, който чете всяка негова книга. „Приличаме на Скот Фицджералд и Зелда - казва Мураками – Зелда Фицджералд била първият му читател, винаги.”
  - Въпреки страстта си към джаза, когато писателят тича, слуша рок: „Открих, че колкото по-прост е ритъмът, толкова по-добре се получават движенията.”
- Идеята да стане писател го обзема един ден просто така, от „нищото”, докато гледа бейзболен мач.
- За всеки от романите си той прави по четири или пет чернови. Отделя шест месеца на написването на първата и седем-осем месеца я пренаписва.
  - Като ученик в гимназията той се влюбва в криминалните романи. Тогава живее в пристанищния град Кобе. Баща му бил преподавател по японска литература и в резултат на това Мураками познава всички европейски автори от 19 в. – Балзак, Чехов, Достоевски, Дикенс.
- Освен към музиката, писателят е пристрастен към котките, филмите и кърито. Умее да готви и твърди, че обича традиционната японска кухня. А в едно есе през 1989 г. Мураками пише, че е имал повече от десет котки през годините.
  - Първата му работа е била в музикален магазин, също като героя му от „Норвежка гора”. Мураками колекционира музика, предимно американски джаз, и притежава повече от 6000 албума.
- Музиката (джаз, класика, поп) се просмуква във всичките му романи. Някои от тях дори носят заглавие на песен – *Dance, Dance, Dance* (група Делс), *Norwegian Wood* (Бийтълс) или *South of the Border, West of the Sun* (Нат Кинг Кол).

Мураками казва:

Най-хубавото нещо, когато си богат, е, че не е нужно да мислиш за пари. Най-доброто, което може да се купи с пари, е свободата.

Не знам защо толкова много обичам странностите. Самият аз съм голям реалист. Не вярвам в прераждането, в сънищата, в гадаене с карти Таро, в хороскопи. Всяка сутрин ставам в шест, а вечер си лягам в десет. Всеки ден тичам

и плувам, ям здравословна храна... Когато започна да пиша, се оказва, че пиша странно.

Читателите и аз сме в едно и също положение – когато започна да пиша история, не знам какво ще се случи по-нататък. Ако има случай на убийство, тъй като не знам кой е убиецът, пиша книгата, защото бих искал да разбера. Ако знам кой е убиецът, няма смисъл да пиша историята.

„Моята работа е да наблюдавам хората и света, а не да ги съдя“, казва той. „Не обичам да правя „заключения“. Оставям вратата широко отворена за всички възможности. Със сигурност имаме нужда от критика, но тя просто не е моя работа.

Бих бил перфектен калайджия. Затова трябва да пиша добри изречения – истински, красиви, елегантни и силни.

Написването на дълъг роман е като подготовка за оцеляване. Физическата сила е толкова необходима, колкото артистичната чувствителност.

Приемете, че човешкото съществуване е къща. Живеем на приземния етаж, където готвим, храним се, гледаме телевизия със семейството си. Горно е стаята, където спим и четем. Но има и мазе, където складираме разни вещи. Там, в подземията има тайно местенце, труднодостъпно, защото се влиза през врата, която не се открива лесно. При добър шанс, може да я намерите и да се промъкнете в тъмното. Там ви очакват знаци, образи и метафизични символи, които изграждат несъзнателната ви вселена. Когато пиша, слизам в това пространство. Писането е опит отвъд нормите, в което логиката не винаги участва. Да пишеш, значи да сънуваш наяве.

„Защото едва в самия край осъзнаваш колко лекомислен и несериозен е бил досега животът ти. И изтръгваш при мисълта защо изобщо си търпял такъв живот.“